

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.009/2024/4.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Juhász Péter Ügyvédi Iroda (felperesi jogi képviselő címe ügyintéző: dr. Juhász Péter ügyvéd) által képviselt **felperes** (felperes lakcíme) felperesnek – a Hoffmann Ügyvédi Iroda (alperesi jogi képviselő címe ügyintéző: dr. Hoffmann Balázs Attila ügyvéd) által képviselt **alperes** (alperes székhelye) alperes ellen költségtérítés iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 33.M.70.038/2023/19. szám alatt meghozott ítélete ellen az alperes által 20. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében megváltoztatja és a teljes keresetet elutasítja, az alperesnek járó elsőfokú perköltség összegét 250.000 (kétszázötvenezer) forint + áfa összegre felemeli, az alperes illetékfizetési kötelezettségét mellőzi azzal, hogy az elsőfokú eljárás 440.000 (négy száznegyvenezer) forint illetékét az állam viseli.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 21.957 (huszonegyezer-kilencszázötvenhét) forint + áfa másodfokú perköltséget, a 70.261 (hetvenezer-kétszázhatvanegy) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2023. november 3-án meghozott 33.M.70.038/2023/19. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 878.263 forint költségtérítést és ennek 2020. július 20. napjától járó késedelmi kamatát, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest 200.000 forint + áfa perköltség

megfizetésére az alperes javára, valamint az alperest 73.280 forint illeték megfizetésére az állam javára, a fennmaradó 390.720 forint illetékről akként rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

[2] A megállapított tényállás szerint a felperes 2020. július 20. napjától dolgozott az alperesnél takarítóként, az alperesi ügyvezetővel, név való megállapodás alapján napi nettó 16.000 forint, később 20.000 forint díjazásért, melyhez kapcsolódóan a felperes élettársa, név1 egyéni vállalkozó állított ki számlát az alperesnek. név1 az alperesi cégcsoporthoz tartozó cég1-vel állt munkaviszonyban lakatos munkakörben, illetve egyéni vállalkozóként megbízási jogviszonyban az alperessel, valamint a cégcsoporthoz tartozó cég2-vel és a cég3-vel.

[3] A felperes azokon a helyszíneken végezte a munkáját, ahol az alperes a filmes produkciókkal a filmforgatási üzemeltetési háttér biztosítására szerződést kötött. Így a felperes 2020. július 20-tól október 31-ig, 2021. január 4-étől február 16-ig, 2021. július 19-étől augusztus 3-ig és 2021. december 1-jétől december 17-éig a Budapest, cég4 címe alatti cég4ban, 2021. február 17-étől július 16-ig a Budapest, irodaház címe szám alatti irodaházban, 2021. január 4-től február 16-ig, 2021. augusztus 3-tól november 5-ig, 2022. március 28-tól június 30-ig, 2022. augusztus 23-tól november 30-ig és 2023. január 9-től 26-ig a cég5 címe szám alatti cég5ban, 2021. november 16-ától 30-ig, és 2022. február 14-től március 12-ig a Budapest kerületi bevásárlóközpontban végzett munkát.

[4] 2021. május 21-én a felperes az alábbi e-mailt írta az alperesi ügyvezető részére: „név1 mondta, hogy mindenféleképpen be akarsz jelenteni és nem lehet tovább úgy dolgozni, hogy a név1 számláz engem. Azt szeretném kérni, hogy engem csak kétórásba jelents be, mert a tartozás miatt a név2 elviszi a pénzemet. név1 küldi a papírokat.” 2021. május 23-án az ügyvezető válasz e-mailjében rögzítette, hogy: „Két órás bejelentés nem jöhet szóba! Természetesen értem, amit írtál, de a levonások miatt minimum heti 20 órás bejelentés kell. Kérlek ezt tessék elfogadni.”

[5] 2021. augusztus 12-től a felperes határozatlan idejű munkaviszonyban állt az alperessel takarító munkakörben, havi 83.700 forint díjazásért, a munkaszerződésben a felek heti 20 óra munkaidőt rögzítettek, ténylegesen minimum napi nyolc órát dolgozott a felperes és 2022. január 1-től alapbére havi 100.000 forintra emelkedett. A felperes 2021. december 5-től 2022. augusztus 25-ig egyéni vállalkozóként számlákat állított ki a cég3., a cég1. és a cég2 részére forgatási helyszín takarítása, fertőtlenítő takarítás, gépjárművek fertőtlenítő takarítása, berendezés takarítás, produkciós asszisztencia, eszközök fertőtlenítése, forgalomtechnikai táblák helyszínre szállítása, koordinátori feladatok, unit eszközök szállítása megjelöléssel.

[6] A felperes cím1 alatti tartózkodási helyéről a Budapest kerületi1, cég4 címe szám alatti _cég4 43 – 47 perc közötti időtartam alatt, a Budapest irodaház címe szám alatti irodaház 1 óra – 1 óra 24 perc alatt, a Budapest _kerületi, bevásárlóközpont 48 perc – 1 óra 1

perc között, a cég5 címe szám alatti cég5 1 óra 39 perc – 1 óra 44 perc alatt volt elérhető tömegközlekedéssel, így ezekre a helyszínekre gépjárművel utazott. 2022. március 28. és június 30., valamint 2022. augusztus 23. és november 30., illetve 2023. január 9- 26. között az cím2 szám alatti tartózkodási helyről a _helységnév1 cég5ba ugyancsak gépjárművel utazott a felperes, ahonnan tömegközlekedéssel ez az út 2 óra 10 perc és 2 óra 20 perc közötti időtartam lett volna.

[7] A felperes részére az alperes a munkaviszony fennállása alatt utazási költségtérítést nem fizetett.

[8] 2023. január 23-án név3 az alperes asszisztensi munkakörben dolgozó cégvezetője a felperest és munkatársait arról tájékoztatta, hogy az egyes produkciók üzemanyag és utazási kompenzációját csak abban az esetben tudja elszámolni, ha a munkalapokon a ledolgozott munkanap és a helyszín is szerepel.

[9] A felperes 2023. január 23-án e-mailben arról érdeklődött név3nél, hogy az üzemanyag kompenzációval kapcsolatos tájékoztatás rá is vonatkozik-e. Egyben megemlítette, hogy előző héten emailben jelezte, hogy helységnév jár helységnév1, ennek 130.000 forint az üzemanyag költsége, amit sajnos már nem tud megfinanszírozni. név3 2023. január 26. napján válaszként közölte, hogy helységnév1 nem jár üzemanyagtérítés.

[10] Ezt követően a felperes emailben tájékoztatta név3t, hogy tovább nem tudja finanszírozni a bejárást, így kérte az „azonnali felmondását elfogadni.” Az alperes 2023. január 26-án közös megegyezéssel kívánta megszüntetni a felperes munkaviszonyát, az erről készült okiratot a felperes nem írta alá.

[11] Az elsőfokú bíróság a kereset részben találta megalapozottnak, melyben a felperes módosítást követően annak megállapítását kérte, hogy 2020. július 20-tól 2023. január 26-ig napi nyolcórás munkaviszonyban állt az alperessel, illetve 1.129.372 forint üzemanyag költségtérítés és annak 2020. július 20. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[12] A felperes megállapítás iránti kereseti kérelme körében a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. § (1) bekezdése alapján rögzítette, hogy a felperes érdekében állt annak bizonyítása, hogy a megjelölt időtartamban nyolcórás munkaviszonyban állt az alperessel. Rámutatott a BH2008. 167. számú döntés alapján, hogy a bírói gyakorlat szerint azon tevékenységek, amelyek mind munkaviszonyban, mind megbízás keretében végezhetőek, a felek tényleges szerződéskötési akaratának van döntő jelentősége. Nem vitatottan a felperes 2020. július 20-tól takarítói munkát végzett az alperes részére azokon a helyszíneken, ahol az alperes különböző produkciókkal filmforgatások üzemeltetési háttereinek biztosítására szerződéses

jogviszonyban állt. név3 és név1 tanúvallomása, valamint a 2021. május 21-i e-mail alapján azt állapította meg, hogy a felperes a 2020. július 20-i munkakezdéskor nem állapodott meg munkaviszony létesítésében, az általa elvégzett takarítói munka után élettársa, név1 egyéni vállalkozóként számlázott az alperesnek.

[13] Az e-mailból kitűnt, hogy az alperes kezdeményezte a munkaviszony létesítését a további foglalkoztatásra nézve, ellenben az nem nyert igazolást, hogy a felperes akarata a munkaviszony keretében történő foglalkoztatásra irányult a 2020. július 20. és 2021. augusztus 12. közötti időszakban. A nevezett e-mailból azt állapította meg, hogy a felperes nem napi nyolcórás, hanem kétórás munkaviszonyt kívánt létesíteni azért, hogy „nehogy a végrehajtó elvigye a pénzét”. A tanúvallomásokon túl az alperes által becsatolt számlák alapján az is igazolást nyert, hogy az alperesnél fennállt munkaviszonya mellett a felperes 2021. decemberétől egyéni vállalkozóként is számlázott az alperesi cégcsoport részére, emiatt 2021. augusztus 12. és 2023. január 26. közötti időszakra sem tudta azt megállapítani, hogy a felperest az alperes a munkaszerződésben rögzítettekkel ellentétben nem négy, hanem napi nyolc óra munkaidőben foglalkoztatta. Emiatt a megállapítás iránti kereseti kérelmet elutasította.

[14] A munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 51. § (2) bekezdése és a munkába járással kapcsolatos utazási költségtérítésről szóló 39/2010. (II. 26.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 2. § a) pont aa) alpontja, b) pontja, g) pontja, 4. § (1) bekezdés b) pontja alapján vizsgálta a kereseti kérelemben megjelölt időtartamra az utazási költségtérítés iránti kereseti kérelem jogalapját és összezszerúségét, melynek bizonyítása a felperes terhére esett. Kiemelte, hogy a Korm. rendelet alapján az üzemanyag költségtérítés feltétele, hogy a munkavállaló a munkarendje miatt csak hosszú várakozással tudja igénybe venni a tartózkodási helye és a munkahelye közötti közösségi közlekedést. A felperes esetében ezt a másfél, illetve oda-vissza három óra, vagy azt meghaladó időtartamot már aránytalanul hosszú várakozási időnek tekintette, amely a Google térképek alapján a cím1 alatti tartózkodási helyről a irodaház címe szám alatti irodaházba és a _helységnév1 cég5ba, illetve az felperes lakcíme szám alatti tartózkodási helyről a _helységnév1 cég5ba a közösségi közlekedés igénybevétele esetében állapítható meg. Ezért az ezekre az útvonalakra eső, a kereseti kérelemben megjelölt időszakokra kiszámított és az alperes által nem vitatott összezszerúségben határozott a felperesnek járó útiköltség összegéről az alábbi számítás szerint:

- cím1 – irodaház címe közötti útiköltség: 2021. február 17-étől 28-ig 16.061 forint, 2021. március 1-jétől 31-ig 47.233 forint, 2021. április 1-jétől 30-ig 44.688 forint, 2021. május 1-jétől 31-ig 44.618 forint, 2021. június 1-jétől 30-ig 46.742 forint, 2021. július 1-jétől 16-ig 25.455 forint volt.

- cím1 – cég5 címe szám alatti cég5 útvonalra az útiköltség 2021. augusztus 3-tól 31-ig 37.911 forint, 2021. szeptember 1-től 30-ig 44.566 forint, 2021. október 1-től 31-ig 42.094 forint, 2021. november 1-től 5-ig 10.478 forint, 2022. január 3-tól február 10-ig 58.804 forint volt.

- felperes lakcíme és cég5 címe szám alatti cég5 közötti útvonalra az útiköltség 2022. március 28-tól június 30-ig 142.294 forint, 2022. augusztus 23-tól november 30-ig 270.987 forint, 2023. január 9-től 26-ig 89.901 forint volt.

[15] Az ezt meghaladó útiköltség igényt, így a Budapest, _kerületi bevásárlóközpont és a Budapest, kerületi1 cég4ba a főtí tartózkodási helyről való utazás vonatkozásában elutasította, mivel 48 perctől 1 óra 1 perc, vagy 43 – 47 perc alatt ezek a munkavégzési helyek tömegközlekedéssel elérhetőek voltak.

Az alperes fellebbezése

[16] Az alperes elsődlegesen az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását, másodlagosan a fellebbezésben támadott részében a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte, egyben másodfokú perköltségigényt is előterjesztett.

[17] Érvelése szerint az elsőfokú ítéletnek a fellebbezéssel támadott része kizárólag a felperes és élettársa félrevezető, valótlan és okiratokkal ellentétes állításain alapul. Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást úgy, hogy a felek akarata 2020. július 20. és 2021. augusztus 12. között, vagyis a munkaszerződés megkötéséig nem munkaviszony létesítésére irányult. Ezért téves az elsőfokú ítéletnek az a rendelkezése, hogy 2020. július 20. napjától állapított meg kamatfizetési kötelezettséget, holott ilyen kötelezettség nem keletkezhet a bírói ítéletben indokoltnál korábbi időben.

[18] Kiemelte, hogy a felperes eleinte tevékenységét élettársa alvállalkozójaként végezte, majd az ügyvezető kezdeményezésére 2021. augusztus 12-től heti 20 órás munkaviszonyban takarítói munkakörben, illetve 2021. december 3-tól a forgatási helyszíneken fertőtlenítő-takarítóként megbízási jogviszonyban dolgozott. Utóbb a felperesnek a munkaviszonya gyakorlatilag másodállás lett, a főállása a KATA-s egyéni vállalkozása volt.

[19] Az elsőfokú ítéletben megállapított útiköltség nem a munkaviszonnyal összefüggésben keletkezett, így téves a marasztalás az elsőfokú ítéletben. A felperes nem bizonyította, hogy az általa követelt útiköltség keletkezésének idején munkaviszonyban, vagy megbízási jogviszonyban járt-e el. A felperes által becsatolt kimutatások nem bizonyítják kétséget kizáróan azt, hogy a megjelölt távokat valóban a munkavégzéssel összefüggésben tette meg a felperes. A perbeli esetben nem álltak fenn a Korm. rendelet 4. § (1) bekezdésében rögzített feltételek. A felperes által megjelölt tartózkodási hely és a munkavégzés helye, valamint a kettő között megjelölt távolságok (40 km, 44 km, illetve 24 km) döntő többsége tömegközlekedéssel is megtehető volt és a várakozási idő sem minősült a Korm. rendelet 2. § g) pontjában rögzített hosszú várakozási időnek. Hangsúlyozta továbbá, hogy az üzemanyagköltséghez való hozzájárulás nem kötelező jellegű juttatás a munkáltató részéről, illetve a Korm. rendelet 4. § (1) bekezdése eleve rögzíti a munkába járás költségterítés maximálisan adható mértékét.

[20] Mindezekre figyelemmel egyrészt a felperes útiköltség igénye az elsőfokú ítéletben foglaltak ellenére nem a munkaviszonnyal összefüggésben keletkezett, illetve a felperes útiköltség térítésre való jogosultsága hitelt érdemlően nem bizonyított, valamint az ágazati jogszabály értelmében a munkáltató nem is köteles a munkába járással kapcsolatos utazási költséget megtéríteni és annak van egy maximálisan adható mértéke is. Az elsőfokon eljáró bíróság ezért jogalap nélkül kötelezte a munkáltatót az ítélet szerinti összeg megfizetésére. Ezen túl tévesen foglalt állást úgy az elsőfokú bíróság és tett olyan iratellenes megállapítást, hogy nem vitatta az útiköltségösszegezését. A 2023. június 6-án kelt érdemi ellenkérelem tartalmazza, hogy vitatja a kereseti kérelem jogalapját és összegezését is. A 2022. augusztus 23-tól november 30-ig terjedő időszakra követelt 270.987 forint útiköltségről a 2022. október 2-án kelt beadványban részletesen nyilatkozott. Ezen időszak alatt a felperes a kapcsolt alperesi vállalkozásoknak összesen 2.226.000 forintot számlázott ki, egyéni vállalkozóként megbízási szerződéssel számla ellenében dolgozott ezeknek a cégnek és nem a perbeli munkaviszonyával összefüggésben.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[21] A felperes a fellebbezéssel érintett körben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, egyben másodfokú perköltségigényt is bejelentett.

A másodfokú bíróság döntése

[22] A fellebbezés alapos.

[23] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 370. § (1) bekezdése és 371. §-a alapján a fellebbezés korlátai között bírálta felül. A fellebbezés nem érintette a 2020. július 20. – 2023. január 26. közötti időszakban napi nyolcórás munkaviszony fennállásának megállapítására vonatkozó, a kereseti kérelmet elutasító és az utazási költségtérítés iránti igényt részben elutasító ítéleti rendelkezéseket.

[24] A másodfokú eljárás tárgyát kizárólag a 2021. február 17. és 2023. január 26. közötti időszakra eső, a felperes főti, illetve erdőkerítési tartózkodási helyéről a Irodaház című szám alatti Irodaházba és cég5 című szám alatti cég5ba való utazás költségeinek megtérítésére való jogosultság képezte.

[25] Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges mértékben a tényállást megállapította, az irányadó jogszabályok értelmezésével és az érdemi döntésével a másodfokú bíróság nem értett egyet.

[26] Az Mt. az 51. § (2) bekezdésében a munkáltatót a munkaviszonyban terhelő alapvető kötelezettségek között rögzíti, hogy a munkáltató köteles a munkavállaló részére a munkaviszony teljesítésével felmerült szükséges és indokolt költségeket megtéríteni. A (6) bekezdésben rögzített felhatalmazás alapján a költségtérítés részletes szabályairól a munkába járással kapcsolatos utazási költségtérítésről szóló 39/2010. (II. 26.) Korm. rendelet rendelkezik, amelynek hatálya kiterjed az Mt. hatálya alá tartozó munkáltatókra és munkavállalókra (1. § (1) bekezdés). A Korm. rendelet egyrészt a munkába járással és hazautazással közösségi közlekedés során felmerülő bérlet- vagy menetjegy, illetve a saját gépjárműhasználattal jelentkező költségek megtérítése tárgyában rögzíti az arra való jogosultság feltételeit.

[27] Az említett rendelkezésekből egyrészt az következik, hogy az indokoltan felmerülő költséget a munkáltató köteles megtéríteni, és a jogszabályi feltételek megléte esetén a költségtérítés odaítélése nem munkáltatói mérlegelés kérdése, másrészt ez a kötelezettség csak a munkaviszony teljesítésével összefüggésben álló költségek megfizetésére terjed ki.

[28] A felek fellebbezéssel nem támadták az elsőfokú ítéletnek azt a megállapítását, hogy a felperes 2021. augusztus 12-től, azaz a perbeli munkaszerződés aláírásától állt munkaviszonyban az alperessel, azt megelőzően polgári jogviszonyban látta el a takarítói feladatokat. Ennél fogva a 2021. augusztus 12. napja előtti időszakra előterjesztett felperesi igény munkaviszony hiányában alaptalan.

[29] A Korm. rendelet 2. § a) pontjának aa) alpontja szerint munkába járás a közigazgatási határon kívülről a lakóhely vagy tartózkodási hely, valamint a munkavégzés helye között munkavégzési célból történő helyközi (távolsági) utazással, illetve utazás céljából helyi közösségi közlekedéssel megvalósuló napi munkába járás és hazautazás, a b) pont szerint napi munkába járás a lakóhely vagy a tartózkodási hely és a munkavégzés helye közötti napi, valamint munkarendtől függő gyakoriságú, rendszeres, vagy esetenkénti oda- és visszautazás.

[30] A Korm. rendelet 3. § (1) bekezdése értelmében a munkáltató megtéríti a munkavállaló munkába járását szolgáló teljes árú, valamint a közforgalmú, személyszállítási, utazási kedvezményről szóló kormányrendelet szerinti utazási kedvezménnyel megváltott, illetve az üzletpolitikai kedvezménnyel csökkentett árú bérlet- vagy menetjegy árának (2) és (3) bekezdésben foglalt mértékét.

[31] A Korm. rendelet 3. § (2) bekezdése szerint a munkáltató által fizetett napi munkába járással kapcsolatos költségtérítés a bérlettel vagy menetjeggyel való elszámolás ellenében azok árának legalább 86 %-a.

[32] Az irányadó Korm. rendelet szerint alapvetően a munkavállalót a helyközi utazással, tömegközlekedés igénybevételével felmerült bérlet- vagy menetjegy árának a megtérítése illeti meg.

[33] A Korm. rendelet 4. §-a határozza meg azokat a feltételek, amikor a munkáltató az előbbi térítés helyett a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Szja tv.) 25. § (2) bekezdésében meghatározott összeg 60 %-át köteles megfizetni a saját gépjárművel történő munkába járás költségtérítéseként. Ennek feltétele a Korm. rendelet 4. § (1) bekezdés a) és b) pontja szerint az, ha a munkavállaló lakóhelye vagy tartózkodási helye, valamint a munkavégzés helye között nincsen közösségi közlekedés, vagy a munkavállaló munkarendje miatt nem, vagy csak hosszú várakozással tudja igénybe venni a közösségi közlekedést. A 2. § g) pont adja meg a hosszú várakozás fogalmát a Korm. rendelet alkalmazásával kapcsolatban, ilyennek minősül az az időtartam, amely a munkavállaló személyi, családi vagy egyéb körülményeire tekintettel aránytalanul hosszú, és amely az út megtételéhez szükséges időt meghaladja.

[34] A felek között nem volt vitatott a felperes tartózkodási helye, amely a fellebbezéssel érintett időszakban a cím1 alatt, majd felperes lakcíme szám alatti cím volt, ahonnan a felperes gépkocsival járt munkába és saját gépkocsihasználattal felmerült utazási költségtérítési igényét a Korm. rendelet 4. § (1) bekezdés b) pontjára alapította.

[35] Ehhez a Google Maps adatai alapján az elsőfokú eljárásban a felperes azt igazolta, hogy lakó- illetve tartózkodási helyéről tömegközlekedéssel másfél óra, vagy azt meghaladó utazási idő alatt lehet eljutni a _helységnev1, illetve a cím3 címen található munkavégzési helyekre. Mindezek az adatok azonban nem támasztják alá a saját tulajdonú gépjármű igénybevételének indokoltságát a költségtérítésre való jogosultsággal összefüggésben, ellenkezőleg, azt cáfolják.

[36] Az elsőfokú bíróság tévesen azonosította a becsatolt útvonal tervekben kimutatott utazási időt a Korm. rendelet 2. § b) pontja szerinti hosszú várakozási idő fogalmával. A Korm. rendelet szabályainak együttes értelmezése alapján az állapítható meg, hogy a hosszú várakozási időt a közösségi közlekedési eszközre való várakozás ideje és nem a tömegközlekedési eszközön való utazással és a tömegközlekedési eszköz megállójába való eljutással együttesen eltöltött időtartam jelenti.

[37] A felperes a becsatolt bizonyítékok szerint azonnal, vagy néhány perces várakozással vehette volna igénybe a tömegközlekedési eszközöket, és még a hosszabb

gyalogos közlekedés esetében is összességében a várakozási idő nem haladta meg az út megtételéhez szükséges időt. Mindezek miatt a felperes kereseti kérelme a fellebbezéssel érintett időszakra érvényesített utazási költségtérítés körében sem volt megalapozott.

[38] Arra is helytállóan mutatott rá az alperes, hogy a tömegközlekedés helyett a 4. § (1) bekezdés b) pontja szerinti térítés összegének korlátja van. Ugyanakkor mivel a felperes munkaviszonyát érintően a munkába járással kapcsolatos utazási költségtérítésre vonatkozó, az irányadó Korm. rendeletben rögzített feltételei nem álltak fenn, így az összecszerűség körében előadott fellebbezési hivatkozásokat a másodfokú bíróság nem vizsgálta.

[39] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet nem fellebbezett részét, amelyben az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem részbeni elutasításáról rendelkezett nem érintette, míg fellebbezett részében a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a kereseti kérelmet teljes egészében elutasította.

Záró rendelkezések

[40] A pertárgy értéke a másodfokú eljárásban a fellebbezéssel érintett összeg, azaz 878.263 forint volt.

[41] A másodfokú bíróság döntése alapján az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a felperes teljes mértékben pervesztes lett, emiatt a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles viselni a pernyertes alperest megillető első- és másodfokú perköltséget a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján. Az elsőfokú eljárásra megállapított munkadíj mértékéről a Pp. 81. § (1) bekezdése szerinti alperesi felszámítást figyelembe véve a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (6) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján mérlegeléssel mérsékelt összegben határozott a másodfokú bíróság. E körben az elsőfokú eljárás pertárgyértékének (7.400.000 forint) alapul vételével arra volt figyelemmel, hogy a felperes követelésének nagyobb részétől (6.000.000 forint) elállt, arra nézve bizonyítás nem folyt, e körben érdemi döntést a bíróság nem hozott és az alperes is egy beadványban adott elő a kártérítés iránti igényhez kapcsolódóan igen rövid (egy bekezdés) jogi érvelést. A másodfokú bíróság figyelemmel volt arra, hogy az elsőfokú bíróság három tárgyalást tartott és az alperes három - rövid terjedelmű – beadványt csatolt. A másodfokú eljárással felmerült perköltség összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján a fellebbezési eljárásra meghatározott pertárgyérték alapul vételével állapította meg a másodfokú bíróság.

[42] Az alperes pernyertességére figyelemmel az első- és másodfokú eljárással felmerült, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdése, 42. § (1) bekezdés a) pontja és 46. § (1) bekezdése szerint számított illetéket a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam viseli, figyelemmel arra, hogy a felperes a Pp. 525. § (1) és (2) bekezdésében

foglaltak szerint munkavállalói költségkedvezményre volt jogosult. Az alperes az általa a fellebbezésével egyidejűleg lerótt illeték visszatérítését az Itv. 80. § (1) bekezdés g) pontjára figyelemmel az állami adóhatóságtól kérheti.

Budapest, 2024. március 14.

dr. Orosz Andrea s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Szalai Beatrix s.k.

előadó bíró

dr. Laczó Adrienn Lilla

bíró